UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consiliorvm Sive Responsorvm Avgvstini Beroii Bononien. I. C. Praestantissimi Volumen ...

Cum Summariis, & Indice rerum, ac verborum locupletissimo

Pontificij iuris, Contractuum, seu Dispositionum inter viuos materias distinctè continens

Bero, Agostino

Venetiis, 1577

Consilivm XCVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96504

Visual Library

filiorum nepotes non cõtinentur, ſed ſemp interpretatio fit contra eum, pro quo huiuſmodi prolatio facta fuit ſecundum materiam. l. ueteribus. de pact. At † qñ eſſet facta conceſſio pro ſe, & deſcẽdẽtibus maſculis, ut in caſu noſtro, ſecus dicẽdum eſt, qm̃ appellatione deſcẽdẽtium propriè nepotes ex filia cõprehẽduntur, ut ſupra dictum fuit, & tanto magis, qñ cõceſſio reperiretur facta ẽt pro ipſis filiabus, & nepti-
1 bus fœminis ex eis ꝑ prædicta. Aut † in cõceſſione dictum fuit, pro ſe, & filiis, & nepotibus maſculis ex eis deſcẽdẽtibus uſq; in tertiam generationẽ, & tũc nepotum appellatione ẽt nepotes ex fœmina cõtinebũtur; & ita procedat id, quod uoluit Caſtrẽ. in d. uer. itẽ quæritur. cõfirmatũ, ut ſupra dixi, quia ſi Franciſcus uoluit ad emphyteoſim poſſe admitti filias, & neptes ex eis, pariter, uel magis vr̃ voluiſſe admittẽdos eſſe nepotes maſculos ex filia, quos rõne maſculinitatis magis dilexiſſe cẽſetur, ſicut filios maſculos magis, q̃ filias fœminas dilexit, ut in conceſſione precarię cõtinetur. Et iõ cũ uerba cõceſſionis cõueniant, ut nepotes quoq; ex filia deſcẽdẽtes cõprehẽdantur, dicẽdũ eſt oĩno cõprehẽdi, ut primo filij, & nepotes, alijque deſcẽdẽtes maſculi ex filio ueniãt, deinde nepotes, & deſcẽdẽtes maſculi ex filia, & poſtea filiæ fœminæ, & ex poſtfacto deſcẽdẽtes fœminæ ex filia: quia ſi filij, & deſcẽdẽtes maſculi ex filio excludunt filias, ita ẽt excludunt nepotes ex filiabus, per Bar. in d. l. liberorũ. col. 6. ibi quæro pone, cuius verba nobis optimè ĩſeruiunt. Et ex ꝑdictis apparet dictum Pauli in d. l. 1. ĩ 2. notab. nõ aduerſari. Pręterea Pau. ibi loquitur, quãdo ſolum eſſet prouiſum filijs, & liberis maſculis, de filiabus uerò, & neptibus ex eis nulla mẽtio facta eẽt, nos uerò qñ primo eſſent uocati filij maſculi, & nepotes, & deſcẽdẽtes maſculi vſq; in tertiã generationẽ, deinde deficiẽtibus maſculis deſcẽdẽtibus eſſent uocatæ filiæ fœminæ, & neptes ex eis, & ſic dictum Pauli in diuerſo caſu procedẽs nihil facit. ¶ Nõ obſtat ſecundũ argumẽtum ſupra in cõtrariũ factum, quia ex prædictis remanet reſolutũ, itẽ quia caſus noſter nõ fuit omiſſus, ſed comprehẽſus, nã, ut dictum fuit, ex ꝓprietate uerborũ in caſu noſtro nepotes maſculi ex filia comprehẽſi fuerunt, tũ quia in cõceſſione de nepotibus maſculis ſimpliciter, itẽ de deſcẽdẽtibus maſculis uſq; in tertiã generationẽ, ſub quibus uerbis nepotes maſculi ex filia propriè cõtinẽtur, mẽtio facta fuit, tũ q a propriè nepotes ſũt, nec nõ deſcẽdẽtes maſculi, itẽ de generatione, ut probatũ fuit. ¶ Nõ obſtat tertio loco tex. in l. 1. ĩ fi. & in l. immunitates. cũ gl. ff. de iur. immu. q a reſpõdetur, prout uoluit Pau. Caſt. ĩ d. l. 1. in uer. itẽ q̃rit, & retuli ſupra: & clarius ẽt rñdet
2 Alex. in d. cõſi. 160. lib. 2. ꝗ illa iura procedũt, † qñ cõceſſio facta eſſet pro poſteris, quorũ appellatione deſcẽdẽtes per maſculũ, & nõ ꝑ fœminã continẽtur, ut uoluerũt Pet. & Cyn. ĩ l. fi. ff. de cõſtit. prĩ. quæ ſolutio eſt dubitabilis, qm̃ poſterorũ appellatione tã deſcẽdẽtes ꝑ fęminã, q̃ ꝑ maſculũ cõtinẽtur, ut eſt tex. ĩ l. iure
3 cõſultus. §. parẽtes. ff. de grad. Vñ melius rñdet, ꝗ † illa iura loquunt, qñ eſſet cõceſſa immunitas, ſeu uacatio a muneribus, & oneribus, & ſic eẽt cõceſſio facta ad damnum fiſci, nã tunc appellatione poſterorũ, liberorũ, & deſcẽdẽtiũ, ſeu illorũ, q ſunt de generatione, ſolũ maſculi deſcẽdẽtes ex maſculis, & nõ ex fœminis cõtinerẽtur, ut in d. l. 1. ĩ fi. l. immunitas. cũ ibi not. ff. de iur. immu. & l. uacatio. ff. de mun. & hon. & hoc, ut minus utilitati publicæ ꝑiudicetur, ut ẽt dixit Dec. in conſi. 223. & hr̃ ꝑ Bar. in l. quoties. C. de priuil. ſcholar. Idẽ eſt, quando eſſemus in pœnalibus, ut habetur ꝑ gl. & Dom. in d. c. ſtatũ. il 2. & in d. c. vbicũq;. de pœn. in 6. Sed quando non eſſemus in priuilegijs, immunitatibus, nec in pœnalibus, tunc appellatione deſcendentium, & poſterorum deſcẽdẽtes quoq; ex fœmina comprehẽderẽtur, ueluti ex præmiſſis clarè conſtat. Itaq; concludo præfatos D. Angelum, & Frãciſcum tanquam ſub uerbis cõceſſionis prædictæ cõprehenſos admittẽdos eſſe, deficiẽte linea maſculina ẽt quod ipſa res emphyteotica fuerit per filios dicti
14 Franciſci Belliardi alienata, qui † ad ſuum præiudiciũ tantum alienare potuerunt, & non ad damnum dictorum nepotum ex filia, quibus ex dicta conceſſione ius quæſitum fuit. arg. tex. cum ibi not. in l. fi. §. ſin autem ſub conditione. C. commu. de legat. & hoc in terminis uidetur probari in c. 1. de alie. feu. & argu. l. peto. §. fratre. ff. de leg. 2. Bal. & Ang. in l. itẽ uidendũ. ff. de peti. hęre. in §. fi. & Alex. in terminis in conſi. 89. utrum emphyteoſis. col. 3. in uer. poſito. Et cũ hoc de iure ſatis ſit clarũ, pro nũc aliter ſuper eo non inſiſto.

S V M M Æ.

1 *Conſuetudo eccleſiæ, quòd maſculinum in contractu emphyteoſis fœmininum concipiat, eſt ſeruanda.*

Et tunc nepotum appellatione neptes quoque comprehenduntur, num. 4.

2 *Fœminæ, conſuetudine prędicta ſtante, cum maſculis ad bona emphyteotica ſimul, & pariter admittuntur, niſi ſtatutum, ſeu cõſuetudo in loco eſſet, quòd extantibus maſculis fœminæ non ſuccederent.*

3 *Stipulando quis ſibi, filijs, & nepotibus, ſeu liberis ſuis, qui nondũ extarent, ita illis natis poſt mortem ſtipulatoris acquirit, ſicut natis in eius uita, ordine tamen ſucceſſiuo.*

5 *Renunciatio non prodeſt illi, de quo in renunciatione nulla eſt facta mentio.*

6 *Emphyteota unus comprehenſus in inueſtitura, renunciando omni, & cuicunque iuri ſibi ſuper emphyteoſi quomodocunque cõpetenti, & in futurum competituro alteri emphyteotæ eadem inueſtitura comprehenſo, qui poſtea deceſſit, nullis hæredibus relictis, qui in dicta emphyteoſi poſſent ſuccedere, ſed ſolum ſuperſtite emphyteota, qui illi renunciauit, poteſt is, non obſtante ſua renunciatione, ad huiuſmodi emphyteoſim admitti.*

Talisque renunciatio eccleſiæ dominæ non prodeſt, ut emphyteoſis ad ipſam reuerſa, & deuoluta dici poſſit.

7 *Et facta per uerba quantumcunque prægnantia renuncianti obeſt ſolum reſpectu illius, cui renunciauit, & alterius inueſtitura comprehenſi, non autem reſpectu eccleſiæ, nec alterius inueſtitura non comprehenſi.*

8 *Quid ſi non ſolum per verba prægnantia renunciauit, ſed etiam iura, & actiones ceſſit, & conſtituit illum, cui renunciauit, procuratorem in rem ſuam, atq; appoſuit clauſulam ad habẽdũ, &c.*

9 *Emphyteoſis ad eccleſiam deuoluta dici non poteſt, quouſque ſupereſt aliquis de comprehenſis inueſtitura.*

10 *Nepotis, nurus, & aui, ac ſimilium appellatio quando pronepotẽ, pronurum, proauum, & ſimiles, comprehendat, & quãdo non.*

Et quid in emphyteoſi eccleſiæ pro ſe, filijs, et nepotibus ſtipulata.

11 *Alex. in conſi. 125. lib. 5. multa contra mentẽ Bar. & aliorum communiter refert.*

12 *Remiſſio, ac renũciatio generalis debet intelligi, rebus ſic ſtãtibus, non autem cauſa noua ſuperueniente, ſeu remiſſionis, & renunciationis cauſa ceſſante.*

13 *Emphyteoſim ad eccleſiam deuoluta, an, & quem eccleſia teneatur inueſtire, & renouare.*

E P I T O M E.

Emphyteosis eccleſię ſtipulata pro ſe, filijs, & nepotibus tantum de conſuetudine eccleſiæ ad fœminas quoque tranſire poteſt, & in ea nepotum appellatio pronepotes non cõprehendit. Et caſu, quo neptes primi emphyteotæ ĩ ampliſſima forma iuri illi⁹ tã ꝑſenti, q̃ futuro patri ſuo pro ſe, & hæredibus acceptanti renunciauerint, ultimusque emphyteota poſtea deceſſerit, nullis hæredibus relictis ex ui inueſtituræ dictæ emphyteoſis capacibus, ſed ſolum ſuperſtitibus præfatis neptibus, ac una proneptæ, Neptes, non obſtante earum renunciatione prædicta, debent

ad emphyteoſim admitti, excluſa pronepte, ac etiam
eccleſia, ad quam ex dicta renunciatione emphyteo-
ſis deuo luta, atque reuerſa dici non poteſt.

CONSILIVM XCVII.

VIſo puncto mihi de communi cõſenſu par
tium formato, atq; exhibito, viſiſq́; inue-
turis, teſtamentis, & inſtrumentis renun-
ciationum dominarũ Iuliæ, & Franciſcæ,
ac diligenter, & maturè conſideratis doctiſſimorum
utriuſque partis aduocatorum allegationibus, cũ ſo-
lum de vero conſilio, iuſtoq́; iudicio meo ſim requi-
ſitus, abſque longa diſcuſſione, & non ſeruato ordi-
ne, quem aliàs in conſulendo ſeruare conſueui, ſed
ſolum magis neceſſaria tangendo, breuius, quàm fie
ri poterit, ponam id, quod de iure verius mihi uidebi
tur. Et in primis præſupponendo pro ueris ea, quæ mi
hi in puncto proponuntur, ꝙ ſub conceſſione in em
phyteoſim facta per huiuſmodi verba pro ſe, filijs, &
nepotibus de conſuetudine eccleſiæ etiam fœminæ,
uidelicet filię, & neptes comprehendantur, & ſic ꝙ
maſculinum in contractu emphyteoſis dictæ eccle-
ſiæ fœminum cõcipiat, quod uidetur eſſe contra ius
commune, iuxta ea, quæ habentur per Arch. in c. ſi qs
1 ſuadente. 17. q. 4. cum ſimilibus, † quę conſuetudo ec
cleſiæ ſeruanda eſt ad ea, quæ habentur per Bald. in
auth. ſi quas ruinas. C. de ſacroſan. eccleſ. & per alios,
2 quos aliter non refero. Pręſupponendo etiam, † ꝙ
ſtante huiuſmodi conſuetudine filiæ fœminæ ſimul,
& pariter cum filijs maſculis, & neptes cum nepoti-
bus ad bona emphyteotica admitti debebant, niſi in
loco ſtatutum, ſeu conſuetudo extaret, ꝙ extantibus
maſculis fœminæ non ſuccederent, quia tunc fœmi-
næ admitterentur, maſculis non extantibus, per Bar.
in l. ut iuriſiurandi. §. ſi liberi. ff. de oper. liber. & in cõ
ſi. ſuo 60. inci. quæſtio iſta habet duo dubia. Nec non
3 præſupponendo, † ꝙ quis ſtipulando pro ſe, & filijs, &
nepotibus, ſeu liberis ſuis non extantibus, ſed natis,
ſeu cõceptis poſt mortem ſtipulatoris, ita illis acqui
rit, ſicut ſic ſtipulãdo filijs, ſeu nepotibus ſuis iam na-
tis in eius uita acquireret, per Bar. in l. quod dicitur. ĩ
ult. col. ff. de uerb. oblig. ordine tamen ſucceſſiuo, ui-
delicet quia prius ſtipulatori, deinde filijs, & poſtea
nepotibus acquireretur, Bar. in d. l. quod dicitur. col.
penul. ibiq́ue Alex. & alij, & Doct. communiter. in l.
Gallus. §. quidam rectè. ff. de liber. & poſthu. His præ-
ſuppoſitis, modo facio cõcluſionem ad fauorem do-
minarum Franciſcæ, & Iuliæ, ꝙ ex quo aliquæ nõ ex-
tant perſonæ, quę ſint de comprehenſis in inueſtitu-
ra, quia Hyppolita eſt proneptis magiſtri Nicolai, q
ſolum pro ſe filijs, & nepotibus ſuis acquiſiuit, ſeu ſti-
pulatus fuit, ipſę Do. Iuliæ, & Franciſca debent in bo
nis emphyteoticis, de quibus agitur, ſuccedere, dicta
Hyppolita excluſa, nam ſunt de cõprehenſis in inue-
ſtitura ſub illis uerbis ꝓ ſe, filiis, & nepotibus, † ex quo
4 appellatione nepotum, ſtante prædicta eccleſiæ con-
ſuetudine, quę eſt optima interpres, l. ſi de interpre-
tatione. ff. de legib. neptes quoq; continentur, ut ſu-
pra. Et iõ ſequitur abſq; dubio, ꝙ tãquam neptes ma-
giſtri Nicolai, & ſic inueſtitura comprehenſæ debẽt
ad bona huiuſmodi admitti, excluſa Hyppolita pro
nepte, quæ de cõprehenſis in inueſtitura eſſe non di-
citur. Et niſi renunciationes, & remiſſiones factæ per
præfatas Dominas Iuliam, & Franciſcã Raphaeli pa-
tri ſuo extarent, profectò hæc concluſio omni peni-
tus difficultate careret. Verum quia extant earum re
nunciationes, atque remiſſiones in ampliſſima for-
ma factæ in manibus illarum patris, ſuper quibus ec-
cleſia ſe fundat, videndum eſt breuiter, an taliter di-
ctis dominabus Iulię, & Franciſcæ obſtẽt, ꝙ omninò

dicantur excluſæ, & bona emphyteotica ad e
ita deuoluta cenſeantur, ꝙ de illis poſſit
nere, ſeu ſaltẽ dictam Hyppolitam filiam
nepotis prędicti magiſtri Nicolai ĩueſtire. E
ſuperfluis, maximè cũ ſup hoc aduocati p
ma doctiſſimè tetigerint, cõcludo pręfatas
non obſtantibus earum renunciationibus,
modi bona emphyteotica ex iure inueſti
parentis tanquã ſub uerbis cõceſſionis uo
comprehenſas admittendas fore, neq; ea
tione prædicta dici ad eccleſiã deuoluta,
5 ſa. † Nam ex quo renunciationes fuerunt
factæ patri Raphaeli ꝓ ſe, & hæredibus ſu
de qua nulla fuit mentio facta, non prode
nam Bar. cõiter approbatã in l. qui Romæ
tres. in 10. q. ff. de verb. obl. ad quã in hac m
recurrendũ. ¶ Et quia remiſſiones, ac ren
factę ab his mulieribus diuerſimodè factę
de unaquaq; ſeparatim uideamus. Capiẽdo
mo remiſſionẽ, ſeu renunciationem factam
6 Franciſcã, dico † illam ipſi taliter nõ nocere,
non obſtante, poſſit ad bona emphyteotica
Et eccleſia non põt ſe in renũciatione facta
ciſcam fundare, & dicere, ꝙ ex quo renunc
ni, & cuicunq; iuri ſibi quomodocũq; cõpe
futurum competituro, bona ad ipsã eccleſi
reuerſa, & deuoluta, ex quo renunciatio, &
nõ fuit facta indefinitè, & ſimpliciter, nec p
ſed ꝓ ipſo patre Raphaele, & ꝓ hęredibus
ſu remiſſio dr̃ perſonalis, nec ad eccleſiã
tranſit, per ea, q̃ uoluit Bar. in d. §. duo fra
& in cõſi. ſuo 58. incip. ex themate præd
illa, q̃ uoluit Fred. de Sen. in cõſi. 77. fact
in cõſi. 228. factum tale eſt. & quę ponun
& alij in d. §. duo fratres. & p Doc. in d. c.
fin. fecit agna. & per gl. & Doc. in c. 1. Imp
uſu feudo. quæ propriè locũ ſibi in caſu n
cãt, in quo d. Franciſca renũciauit, atq; re
qđ in dictis bonis habebat, & hr̃e ĩ futuri
ſi patri Raphaeli, & eius hæredibus: p quã
nihil ipſi eccleſię dr̃ acqſitũ, & ex quo Raph
ſit, nullis ſupſtitibus eius hęredibus, q ĩ dict
phyteoticis ſuccedere poſſint, & qbus dicta
ac renũciatio poſſit ꝓdeſſe, quia Hyppolita,
proneptis magiſtri Nicolai primi emphyteo
eſt de cõprehenſis in inueſtitura, ſequit, q
ciſca, quæ eſt de cõprehẽſis, ut ſupra, debebit
bona emphyteotica admitti, nõ obſtante ip
ciatione p tex. ĩ d. c. 1. de eo, qui fi. fecit agna.
rõnes, quas ponunt Bar. in d. x. q. & in d. ſuo c
lex. ẽt plenius in d. §. duo fratres. in x. q. ac Fr
ctis cõſiliis, qui uoluit, ꝙ nõ obſtãte renũcia
cta ſup bonis emphyteoticis ille, q renũcia
ad bona emphyteotica admitti, ex quo alię
ex inueſtitura primi parẽtis tãquã in ea cõp
nire poſſint, nõ ſupſunt: itẽ ꝙ eccla nõ p
quoad ipsũ renũciãtẽ fuiſſe ad eã reuerſa,
ſonæ inueſtitura cõprehẽſę extẽt. Nec eccl
remiſſio facta, qa res ĩter alios acta &c. c.
ſac. l. ſi unus. §. pactus, ne peteret. ff. de pac
uel exceptio Raphaeli, eiuſq́; heredibus
eccleſiæ auctori ipſius. l. ſi à te. §. ultimo. ff.
rei iud. Item Hyppolita nõ dr̃ hr̃e ius ĩ dict
qa ex forma ꝯctus, & inueſtituræ eſt excluſ
cẽtia eccleſię nõ potuit ex remiſſione, ac re
ne ut ſupra facta ius aliqđ in eã trãsferri. P
cta do. Frãciſca dicere eccleſię, quoad te li
habeo. l. loci. in fi. ff. ſi ſerui. uẽdi. & l. fi. ff. de
Hyppolitę, tu non es de comprehẽſis in inue
nec de iis, qui poſſint ex natura cõtractus in

nis ſuccedere:ita in effectu colligitur ex iis, quæ Fe-
der.in dictis conſilijs ponit,quæ nobis optimè inſer
uiunt. ¶Nec obſtat, ſi diceretur, ꝙ propter uerba
multum prægnantia de quibus hr̄ in renunciatione
facta per do. Franciſcam, cenſeri debet renunciatū
iuri accreſcendi,& cuicunq; iuri etiam de futuro cō
petenti, ac cōpetituro dictæ do. Franciſcæ in dictis
bonis per no.per Bart.in d.§.duo fratres, in 4.& 8.q.
& per ea, quæ habentur per doct.poſt gl.in d.c.1.im
pera.lotha.& in d.c.1.de eo, qui fecit fin. agn. & per
ea,quæ aduocati dictę Hippolytæ in ſuis allegatio-
7 nibus adducunt,quia reſpondetur verum eſſe,† ꝙ re
miſſio facta per hmōi verba prægnantia valet,& do.
Franciſcę nocet quoad ius accreſcendi, & ius de fu-
turo reſpectu patris Raphaelis,cui facta fuit renun-
ciatio,& reſpectu hæredū, ac eorū, qui vocati erāt,
& in dictis bonis ex vi inueſtituræ ſuccedere pote-
rant,non aūt reſpectu eccleſiæ, & eorum, qui ex nā
inueſtituræ nec vocati, nec cōprehēſi erant vt clarè
colligitur ex iis,quę voluit Freder.in dictis conſilijs,
& Bar.Alex.& alij cōiter in d.10.q.in d.§.duo fratres
nam Freder.voluit, ꝙ ſi alter ex vocatis ad emphy-
teoſim alteri renunciauerit oē ius,quod habet,& ha
bere poterat,ēt cedendo iura, & actiones, & ſic con
ſtituendo procuratorem in rem ſuam, renuncians
dr̄ ſibi præiudicaſſe quoad ius accreſcendi, ac ius de
futuro reſpectu illius,cui renunciauit,ac ēt alterius,
qui eſſet de vocatis, & comprehenſis in contractu,
& ex verbis inueſtituræ, non aūt reſpectu eccleſiæ,
nec alterius,qui non eſſet de vocatis,neq; de cōpre-
henſis per rationes, quas facit ibi Freder.ac ēt Alex.
in d.10.q.poſt Bar.ibi, & in d. conſi.58. Quę oīa ita
ſunt declaranda, & intelligenda. ¶Sed maius du-
8 bium, maiorq; difficultas vr̄ conſiſtere in renuncia
tione facta per do. Iuliam† quę ultra quod omne,&
quodcunq; ius ſuum etiam de futuro competiturū
per verba multum pręgnantia,& pinguia remiſerit,
vt in inſtrumento ſuæ renunciationis continetur,
ceſſit ēt ipſi Raphaeli eius patri oīa, & quæcunque
iura, & actiones cōpetentia, & ſibi quomodocunq;
in futurum competitura in dictis bonis, ipſum Ra-
phaelem procuratorem in rē ſuā conſtituendo. Ex
quibus infertur, ꝙ do.Iulia in totum ſibi præiudica-
uerit nedum reſpectu patris Raphaelis,& ſuorū hæ-
redum dictæ emphyteoſis capacium,ſed etiā reſpe-
ctu ipſius eccleſiæ,de qua nulla fuit mentio facta:nā
per ceſſionē iuriū factam,& per cōſtitutionem pro-
curatoris in rem ſuam, renuncians dr̄ penitus ſibi
præiudicare abſque aliqua ſpe, ꝙ amplius poſſit ad
bona admitti, & ſic etiam reſpectu domini, ſeu ec-
cleſiæ, vt in terminis vr̄ eſſe de mente Alex. in d.x.
q.in fina.verb.qui ita limitat, & declarat uerba,ſeu
concluſionem Bar.ibi per ea, quæ voluit Bar. in d.§.
duo fratres,in 8.q.Et conſequenter dicta do.Iulia ſal
tem ſibi reſpectu eccleſiæ totaliter præiudicaſſe vr̄.
¶Tamen,his non obſtantibus, contrarium eſſe ue-
rius arbitror, ꝙ etiam ſtante renunciatione hoc mo
do facta do. Iulia ſibi cenſeatur præiudicaſſe ſolum
quoad patrem Raphaelem,cui renunciationē fecit,
& quoad hæredes ſuos, qui huius emphyteoſis erāt
capaces,& non quoad eccleſiā,nec quoad alias per-
ſonas non comprehenſas in inueſtitura, vt in termi
nis concludit Freder.in dictis conſiliis, cuius dicta
approbat Alex.& cōiter doct.in d.x.q.in his enim ca
ſibus,in quibus Freder.conſuluit,remiſſio facta fue
rat non ſolum de iuribus præſentibus,& competen-
tibus,ſed etiam de futuris,& per verba comprehen-
dētia iura de futuro, & cum ceſſione iuriū, & ſic cū
conſtitutione procuratoris in rem ſuam, & tamen
voluit, ꝙ talis remiſſio non pro fuerit eccleſię, nec
alteri perſonę,quæ non eſſet de comprehenſis in cō
tractu,nec in inueſtitura, ſed ſolū profuerit illi, cui
facta fuit remiſſio,& alijs perſonis ſub verbis inueſti
turæ comprehenſis,& ita debet intelligi,ac declara-
ri id,quod voluit Alex.in d.x.q.in fin.uerb. & quod
hr̄ per Bar.in d.8.q.videlicet ꝙ per ceſſionem iuriū,
& conſtitutionem procuratoris in rem ſuam renun
ciās dicatur ius fideicōmiſſi, & de futuro remiſiſſe,
hoc eſt ad fauorem eius, cui facta fuit renūciatio, &
illius,qui ab eo cauſam habuit, qui bonorū ſibi con
ceſſorum capax erat: Nam qn̄ remiſſio fuit facta cū
ceſſione iurium,ſeu cum clauſula ad habendum te-
nendum,& alienandū,& ſic cū poteſtate alienandi,
talis remiſſio non poteſt eccleſiæ non nominatæ ꝑ-
deſſe per rationes,& iura,quæ,& quas Frede.& Ale.
poſt Bar.in locis præallega.adducunt, quæ ēt in hoc
caſu concludunt ꝯ eccleſiam,& illos,qui vellent ca-
pere bona emphyteotica, & non ſunt de comprehē
ſis ſub inueſtitura, vt clarè vnuſquiſq; præfatos do-
ctores legendo pōt per ſe perpēdere. ¶Præterea po
ſito,ſed non conceſſo,ꝙ do.Iulia ſibi in totum quo-
ad eccleſiā, & oēs præiudicaſſet, & ſic eius remiſſio
fuiſſet realis (quod eſt falſum per prædicta)tn̄ adhuc
eccleſia nō deberet admitti,nec dicere poſſet, bona
ad eā eſſe deuoluta, nec de illis diſponere valeret ēt
pro parte do. Iuliæ,cum adhuc ſuperſtes ſit do. Fran
ciſca in inueſtitura cōprehenſa,quę per ſuā remiſſio
nē ſibi in totū ad eccleſiæ vtilitatem non præiudica
uit,qm̄ non renunciauit cū ceſſione iuriū, nec cum
clauſula ad habendū,tenendū,& alienandū: quo ca
ſu,vt volunt Bar.Alex.& alij magis cōiter, in d.x.q.
ſibi in totū non præiudicauit, quin ad bona admitti
debeat,excluſa eccleſia,& excluſis alijs ſubinueſti-
9 tura non ꝯprehenſis, † qa donec ſupereſt aliquis de
ꝯprehenſis,bona nec in totū, nec in partē ad eccle-
ſiā deuoluta dici poſſunt, ſed ex ui inueſtituræ is ea
capit,qui ſub inueſtitura ꝯprehenſus eſt,quāuis ipſe
alteri cohęredi,ſeu coemphyteotæ pro ſe,& hæredi
bus ſuis acceptanti oē ius renunciauerit,prout in ca
ſu noſtro fuit renunciatū,ad tradita per Frede.in di-
ctis ſuis conſilijs,& hr̄ per Bald.per illum tex.in d.c.
1.de eo,qui fi.fecit agna.& per Alex.in d.x.q.quia re
mittendo Raphaeli pro ſe,& hæredibus ſuis,talis re
miſſio eſt perſonalis,& nō realis,ex quo nō fuit ſim
pl'r,ſeu pro oībus facta: & iō non prodeſt,niſi in re-
nunciatione nominatis, atq; expreſſis, ut per Alex.
ibi,& probatur in d.c.1.ibiq; doct.& ita ex prędictis,
& ex aliquibus aliis tactis per aduocatos in ſuis alle-
gationibus concludo,eccleſiam non poſſe de dictis
bonis ut ad eam deuolutis diſponere,nec aliā perſo
nā præter dictas do.Iuliā, & Franciſcā reinueſtire, &
dictā Hippolytā non poſſe in dictis bonis ſuccedere,
cū non ſit de ꝯprehenſis ſub verbis ꝯ̄ctus inueſtitu-
ræ,ex quo eſt ꝓneptis magiſtri Nicolai ſolū pro ſe,fi
lijs, & nepotibus inueſtiti. ¶Nec obſtat, ꝙ nepotis
appellatione veniat pronepos,vt in l.gallus,§. inſti-
tuens,ibiq; Bar.& doc.ff.de lib.& poſth.& in l.libero
rū circa fi.pen.col.ff. de verb. ſig.& eſt bonus tex.in
l.cui eorū,§.affinitates,ibiq; doc.ff.de poſtu.& Bar.
in l.ſi quis ſub cōdōne in 3.col.ff.de teſt.tute ubi ap-
pl'one nurus venit pronurus,& appl'one nepotis ve-
nit pronepos,& appl'one aui proauus,& ſic de ſingu
10 lis,quia primo rn̄detur,† ꝙ appl'one nurus,nepotis,
aut auiæ veniunt pronurus, pronepos, & proauia,
qn̄ ſimpliciter,& indefinitè mētio de illis facta fuit,
ſecus ſi reſtrictiuè,vt quia ſit facta mentio de nipote
ex filio ad tradita ꝑ Bar.in d.l.liberorū, ī d.§.inſtitu-
ens,ibiq; doc.ꝑ tex.in d.l.gallus §.idē credēdū cū ſi.
itē ſecus,ſi taxatiuè,puta per dictionē ſolus, ſeu ꝑ ta
xatiuā tm̄, aut dūtaxat, quia tunc pronurus, prone-

pos, & proauia non ꝯprehẽdũtur, vt eſt tex. in auth.
matri, & auiæ, C. quan. mul. offi. tut. fungi põt, & in
corpore, vñ ſumĩ, in §. ex his in auth. de hær. ab inte
ſta. & doc. in d. §. idẽ credẽdũ, quicquid dixerit Bar.
in d. l. ſi quis ſub cõdõne, & in d. §. idẽ credendũ, quẽ
ibi Alex. ſequitur, nã doctores cõiter in d. auth. ma-
tri, & auiæ, & in d. §. idẽ credendũ, & in d. §. affinita-
tes ꝯ Bar. tenent, ut ibi per Angelũ, & affirmat idem
Alex. Sed in caſu noſtro magiſter Nicolaus fuit em-
phyteoſim ſtipulatus pro ſe, filiis, & nepotibus tm̃,
ut in inſtr̃o conceſſionis hr̃, ergo &c. Secundo reſpõ
deo, ꝙ in mã ſtricta, & exorbitanti, in qua rl̃r ſtricta
dẽt fieri interpretatio, appl̃one nepotis, ſiue auiæ,
aut nurus non veniunt pronepos, proauia, ſiue pro-
nurus, ut per Pau. Caſt. in d. §. idem credendũ per il
lũ textũ, & per Aret. in d. §. inſtituens, & præſertim
tenendo, ꝙ interpretatione, lataq́; ſignificatione ve
niant, & ꝯprehendantur, vt tenent Aret. & do. meus
Sozi. poſt alios in d. §. inſtituens; Ac ẽt præſertim qñ
non militat eadẽ rõ, vt voluit Bal. in d. §. affinitates,
aliàs idẽ Põponius: Sed nos ſumus in mã ſtricta iux-
ta l. quicquid aſtringendę, & ibi Bart. ff. de verb. obl.
ergo &c. Dici ẽt põt, ꝙ in caſu noſtro eadẽ rõ ꝯceſ-
ſionis non militet in pronepote, ſeu pronepte, quæ
militat in nepote, ſeu nepte, ex quo eccleſiæ, q̃ ꝯceſ-
ſit, magis intereſt ꝯceſſionẽ dici factã pro ipſis nepo
tibus, q̃ pro nepotibus, qa primo caſu res ad eccleſiã
citius eſſet reuerſura, q̃ rõ eſt conſideranda argumẽ
to eorũ, quæ habentur in l. ex facto, in fi. ff. ad treb. &
per Bal. in auth. ſi quas ruinas col. 1. C. de ſa. ſan. ecc.
& per Alex. in l. quod dr̃ in vlt. col. ff. de verb. oblig.
Quare cũ ſit in caſu noſtro diuerſa rõ inter nepotẽ,
& pronepotẽ, appellatione nepotũ, pronepotes nõ
ꝯprehendentur. Tertio dicit Bar. in d. l. liberorũ, cũ
quo alij pertranſire vñr, ꝙ eo caſu, quo appellatione
filij ꝯtinetur nepos, eodẽ caſu appellatione nepotis
etiã pronepos continetur: Sed qñ actus, aut diſpõ fa-
cta de filio ſuũ effectũ habuit in perſona filij, tũc nõ
ꝯprehenditur nepos, neq; nepotis appl̃one ꝯprehẽ-
ditur pronepos, qñ diſpoſitio ſuũ effectũ in nepotis
perſona ſortita fuit, vt clarè voluit Bar. in d. l. libero-
rũ, in ult. col. per tex. quẽ ad propoſitũ inducit, ibiq́;
de hoc caſum eſſe dicit, in d. §. idẽ credendũ: Sed in
terminis noſtris, in qb. facta fuit ꝯceſſio pronepoti-
bus tm̃, diſpõ fuit ſortita effectũ ſuũ in perſona Ale.
nepotis magiſtri Nicolai, qui Alex. ſuperuixit, & ad
emphyteoſim admiſſus fuit, ergo nepotis appl̃one
pronepos, ſeu proneptis ꝯprehendi nõ debuit, qcqd
voluerit Alex. in conſi. 125. in 5. vol. nã in terminis
illiũs mentio de nepotibus taxatiuè facta nõ fuerat:
11 Item † Alex. ibi multa refert, q̃ ſunt ꝯ mentẽ Bar. &
aliorũ, ac maximè tenentium cõiter, ꝙ licet auia ad
tutelã admittatur, non tñ proauia, & hæc eſt cõis o-
pinio, ut in d. auth. matri, & auiæ, in d. §. affinitates,
& in d. §. inſtituens. ¶ Corroboratur ẽt principal̃r
præmiſſa cõcluſio, ꝙ præfatæ do. Iulia, & Franciſca
ſint admittendæ, ex quo ſuperuenit caſus, in quo ſo
12 lũ Hippolyta proneptis reperitur, qa † remiſſio gña-
lis dẽt intelligi rebus ſic ſtantibus, nõ aũt cã noua ſu
perueniente, ſeu cã remiſſionis ceſſante, arg. l. quod
ſeruus cũ gl. fi. ff. de condic. ob cauſ. l. paulo callima-
cho, §. 1. ff. de leg. 3. c. 2. de renunc. c. quẽadmodũ cũ
gl. & ibi doc. de iureiu. c. cũ ceſſante de appel. l. adige
re, §. quãuis, ff. de iure patr. & Roma. in l. vnica q. 12.
C. qñ non petentiũ parte cũ ſi. Sed prẹfatæ dominæ
renunciauerunt, ac fecerunt remiſſionem patri ſuo
Raphaeli ob filios maſculos, & eorũ cõtẽplatione,
ut bona emphyteotica, & alia ad maſculos in totum
peruenirent, & ſic pro cõſeruatione familiæ, & agna
tionis: & alia qppe rõ non põt conſiderari, neq; aili-

gnati, vt in ſimili dicit Bal. in d. l. maximũ
liber. præter. & hr̃ per Alex. in conſi. 189.
132. li. 6. in ꝯſi. 141. li. 7. & in ꝯſi. 80. col. 3.
remiſſio facta debuit effectũ hr̃e, ſtante, &
eius cã, hoc eſt, donec maſculi deſcendent
rũt, qua ceſſante effectus ẽt remiſſionis ceſ
Et iõ cũ in caſu noſtro de deſcendẽtib.
lis ſuperſtes ſit Hippolyta eius neptis ex
lio, q̃ nõ dr̃ de ꝯprehenſis in inueſtitura,
illius exiſtentiã dictæ do. Iulia, & Franciſ
excludi, ſed admitti, ex quo ſunt de ꝯpr
habentib. ſymbolũ facilior eſt tranſitus,
qđ in dubiis de conſecr. eccl. uel alta. l.
cunq;, ff. de rei vendi. Itẽ quia veriſimili
giſter Nicolaus, cui bona hæc conceſſa
luerit ad dictas Iuliã, & Franciſcã eius ne
dilectas illa peruenire, q̃ ad Hippolytã
ptẽ: Et præſumendũ eſt, ꝙ ẽt Raphael, c
facta fuit, maluerit dicta bona ad Iuliã, &
eius filias magis dilectas peruenire, quã
tã eius neptẽ, arg. l. ſi viua matre, C. de bon
Et conſtat ẽt, quia Raphael in ſuo teſtame
ctis bonis ſubſtituit filio ſuo Alexandro
ſuas, nulla de neptibus facta mentione: erg
magis dilectæ, & in inueſtitura ꝯprehenſ
cluſa Hippolyta, admitti arg. d. l. ſi uiua ma
in effectu reſideo, & concludo pro dictis
Iulia, & Franciſca. ¶ Ex prẹmiſſis ẽt clari
ſupfluã videri in caſu noſtro dubitationẽ
gationẽ, ſi eccleſia dña dictorũ bonorũ
aliquẽ renouare, & inueſtire, an teneatur
polytã inueſtire, & renouare, an verò
liã, & Franciſcã iuxta ea, quæ habentur
glo. in l. 1. §. permittitur, ff. de aqua quoti
& in l. ſi mihi, & titio, ibiq́; Alex. latè, ff.
& plenè per Ant. Abbatẽ, Card. & canoni
bonæ memoriæ il 2. de poſtulatio. prælato
Deciũ in ꝯſi. 131. cũ ſimilibus, qm̃ cũ dict
prædicta remiſſione, & pp lineã finitã nõ
cleſiã deuoluta, ex quo remiſſio eccleſię nõ
linea non dr̃ finita, vt iã ſæpius dictũ eſt,
renouatio ad eccleſiã nunc nõ ſpectat, &
fruſtra dubitatur, quẽ magis renouare tene
to tñ, ſed non cõceſſo, ꝙ hęc bona eſſent a
deuoluta, & ad eã ius renouãdi, & de illis
13 di, nunc ſpectaret, † fortè dici poſſet, ſequẽ
opinionẽ, quã aliàs conſulendo in ciuitate
ſequutus fui, ꝙ ex quo eſt emphyteoſis eccle
in libera ptãte eccleſiæ ſit inueſtire, quã
per ea, q̃ voluit Alex. cõcordando opiniones,
ſi mihi, & titio. Vel attentari ẽt, & cõcludi p
Hippolytã magis inueſtire teneatur, qm̃ doc
ſupra, magis cõiter in hoc vñr ꝯuenire, ꝙ p
res deſcendentes, & cõſanguinei vltimi em
tæ, q deceſſit, eccleſia renouare teneatur
per Bar. in d. §. permittitur, & per alios in lo
gatis: Sed proximiores vltimi emphyteotæ,
ius pſona emphyteoſis fuit finita, in caſu no
Hippolyta, nã cõceſſa fuit emphyteoſis ab
magiſtro Nicolao pro ſe, filiis, & nepotibus
ceſſit, ſuperſtite Raphaele eius filio, Rap
q ſucceſſit in dicta emphyteoſi, deceſſit ſup
Alexandro, Iulia, & Frãciſca, q Alexãder
cta emphyteoſi ſucceſſit, ſtante remiſſione
ciatione, ut s̃. facta; & poſtea deceſſit Alex
ſtitib. Lãberto, & Hippolyta; & p obitũ hu
dri emphyteoſis prædicta fuit finita, qa fa
lũ pro nepotibus magiſtri Nicolai, cuius ne
Alexãder, ergo Lãbertus, & poſt eius mort
lyta dr̃ proximior, & deſcendens d. Alexãd

emphyteotæ, quã ſint Iulia, & Frãciſca eius ſorores, q̃ dñr eſſe in ſecũdo gradu p̃ lineã trãſuerſalẽ, & Hippolyta in primo gradu per lineã deſcendentiũ, l. iureconſultus, ff. de gradibus, & Inſti. eo. §. in primo, & §. in ſecũdo. quare ſequitur, ꝙ ipſa Hippolyta magis eſt renouanda, & pręſertim cum in effectu ſit heres dicti Alexandri mediante p̃ſona Lamberti, cui fuit ſubſtituta per ea, quę volunt doct. in d. l. ſi mihi, & titio, & in d. c. bonæ cum ſimilibus. Laus Deo.

SVMMAE.

1 *Emphyteoſis ad eccleſiam ob mortem emphyteotæ reuerſa debet proximioribus, & hæredibus, ultimi emphyteotæ defuncti concedi, niſi eccleſia illam pro ſe habere vellet:*

Contra, quòd eccleſia non poſſit pro ſe retinere, niſi in certo caſu nume. 16.

Emphyteoſi finita, & ad eccleſiam reuerſa, quos proximiores, & quando maſculos tantum eccleſia reinueſtire teneatur, & nu. 17. ubi hæredem ſolum etiam extraneum eſſe admittendum oſtenditur.

Emphyteoſi finita, & ad eccleſiam deuoluta ob culpam, & delictum emphyteota, eccleſia proximiores, & hæredes reinueſtire non tenetur:

Et quando hoc uerum ſit nu. 20.

4 *Idem, ſi res integra eſſe deſiiſſet, & ante requiſitionem à proximioribus, et hæredibus factã eccleſia illam alteri conceſſiſſet:*

Quod declaratur infra nu. 40.

5 *Emphyteoſi finita, quod dominus proximioribus, & hæredibus ultimi emphyteotæ defuncti illam concedere teneatur, in qua emphyteoſi procedat.*

Et quod in emphyteoſi, tàm eccleſiæ, q̃ priuati procedat num. 42.

6 *Ad petẽdã nouã inueſtiturã emphyteoſis finita, quã dominus proximioribus, & hæredib. ultimi emphyteotæ defuncti cõcedere tenetur, femina quoq; proximiores, et hęredes admittuntur.*

7 *Emphyteoſis eccleſiaſtica ita fœminæ deſcendentes, ſicut maſculi ſunt capaces.*

8 *Et ea conceſſa pro ſe, et deſcendentibus per maſculum ad neptem ex filio tranſire poteſt.*

9 *Emphyteoſi finita ob lineam finitam ſolum ij, qui ſint hæredes ultimi emphyteotæ, debent reuocari, etiam ſi eſſent extranei aliàs non capaces emphyteoſis eccleſiaſticæ, & fœminæ, ac deſcendentes per fœminam, nu. 10. & 17.*

1 *Feudo finito, ſeminæ aliàs incapaces ad illius renouationem, & reinueſtituram admitti poſſint, & nu. 17.*

2 *Emphyteoſis conceſſa etiam pro certis perſonis, ſeu uſq; ad tertiã generationẽ, ſi erat ſterilis, & opera, labore, ac expenſis emphyteotæ fuit meliorata, effecta & hæreditaria, & iure hæreditario, non autem ſanguinis, nec ex prouidentia domini ad hæredes etiam extraneos emphyteotæ perpetuo tranſit.*

3 *Locata re ſterili ab initio, quæ laboribus, & ſumptibus conducentis fuit meliorata, finito locationis t̃pe, conductor, qui meliorauit, ſuiq; hęredes in cõducẽdo illã de nouo ſunt alijs præferẽdi.*

4 *Eccleſiæ res ab initio ſteriles conducentes ſub certo canone, ſi illas poſtea labore, & opera ſua fertiles reddiderint, iure hæreditario eas ſub eodem canone poßunt retinere.*

5 *C. ad aures de rebus eccl. non alien. loquitur de iure communi, non autem ſolum de gratia contra And. Bard.*

6 *Abb. in c. bonæ il 2. de poſtul. præla. volens eccleſia poſſe emphyteoſim finitam pro ſe retinere reprehenditur, & in quo caſu hoc uerum eſſe poſſit, declaratur.*

8 *Emphyteoſis conceſſiones poſteriores ſunt à prima regulandæ.*

9 *Deſcendentium ſimpliciter appellatione non ſolum maſculi, & ab eis deſcendentes ſed etiam fęminæ, & ab eis deſcendentes propriè loquendo continentur.*

1 *Caducitas, & dolus à qualibet cauſa excuſantur.*

2 *Caducitas ob non petitam renouationem excuſatur in hæredibus emphyteotæ ignorãtibus ſe ad renouationem petendã teneri.*

3 *Mora, ob quam caducitas fuit commißa, ante factã declarationẽ ſuper caducitate poſt purgari ab ijs, qui dolo, & culpa caruerunt, & in poſſeſſione bonorũ tempore caducitatis nõ fuerũt.*

4 *Emphyteota ad hoc, ut à iure emphyteotico dicatur cecidiſſe, neceßaria eſt declaratio, & ſententia:*

Et quando hoc verum ſit, et quando aliàs ipſo iure cadat nu. 38.

25 *Et iuramentum in inſtrumento emphyteotico appoſitum contra quam caducitatem ipſo iure abſq; alia declaratione operetur.*

26 *Iuramentum quoad pœnam periurij ſolum iurantem afficit, neq; ad hæredes, ſeu ad filios tranſit.*

27 *Ius declarandi emphyteotam cecidiſſe in commiſſum an re integra contra hæredes emphyteotæ tranſeat, uſq; ad nu. 38. ubi diſtinctio, & declaratio habetur.*

28 *Pęna legatis ipſo iure impoſita contra hæredes defuncti tranſit, ſecus ſi pœna mediante facto hominis, & ſententia ex delicto irrogaretur nu. 31. quod declaratur nu. 39.*

29 *Emphyteota ipſo iure cadit à iure emphyteotico per ceſſationem ſolutionis canonis, per alienationem factam irrequiſito domino, & ob non petitam renouationem, maximè interueniente iuramento.*

Contra, quòd mediante declaratione prælati, et ſententia, nu. 32.

Et utrumq; diſtinguendo declaratur num. 38.

30 *Obligatio, & pœna ex delicto quando etiam ſecundum canones ad hæredes, & in hæredes tranſeat, & nu. 33. 36. & 39. ubi plene diſtinguendo declaratur.*

34 *Ius declarandi donatarium fuiſſe ingratum non competit donatori contra hæredes donatarij, ſi contra ipſum donatarium huiuſmodi declaratio facta non fuit.*

35 *Vaſalli filij, & hæredes non poſſunt propter felloniam uaſalli defuncti feudo priuari à domino, niſi contra vaſallum uiuentem declaratio prius ſuper hac fellonia facta, uel lis mota fuiſſet.*

36 *Pœna ex delicto ueniens re integra contra hæredes tranſire non debet;*

37 *Idem eſt in pœna actionis iniuriarum.*

39 *Hæres an ex delicto defuncti teneatur, & pęna delicti quando contra hæredes tranſeat, & quando non.*

40 *Eccleſia emphyteoſim finitam, & ad ſe reuerſam in præiudicium proximiorũ, & hæredũ non põt alteri concedere, niſi ipſi proximiores, & hæredes in renouatione petẽda negligẽtes fuiſſent;*

41 *Et pendente tempore dato à iure ad petendam renouationem nihil in ipſorum præiudicium ab eccleſia fieri poteſt.*

42 *Alex. in l. ſi mihi, & titio ff. de uerb. oblig. in penult. col. uolens illud, quòd emphyteoſim finitam, & ad dominum reuerſam dominus proximioribus, & hæredibus ultimi emphyteotæ concedere teneatur, procedere in emphyteoſi priuati, & non eccleſiæ, reprehenditur, & communem opinionem eſſe contrariam oſtenditur.*

EPITOME.

EMPHYTEOSIS de re eccleſiæ ſterili ad meliorãdũ conceſſa pro ſe, filiis, & deſcendẽtibus maſculis, & per maſculũ, ſi res illa opera, labore, ac impenſa emphyteotæ fuit meliorata, & ad culturã redacta, efficitur hęreditaria, ut ad hęredes quoſcunq; ẽt extraneos perpetuo tranſire poſſit, Et linea maſculorum deſcendentiũ conductoris finita, ꝙ eccleſia agnatos proximiores, & hæredes ultimi exphyteotæ etiam fęminas, & ab eis deſcendentes de illa inueſtire teneatur, & ius inueſtiturã huiuſmodi petendi prædictis etiam fœminis competat, hic demoſtratur.

CASVS CONSILII.

QVAEDAM *bona ab initio valliua, aquoſa, ſterpellata, buſchiua, & ſterilia epiſcopatus Bononiæ ad meliorandum, & ad culturam reducendum iam diu quibuſdam ſer Peregrino de Brazolis, & anteceſſoribus ſuis in emphyteoſim cum certis pactis conceſſa fuerunt pro ſe, filijs, & deſcendentibus ſuis: quæ bona poſtea de conſenſu dicti epiſcopatus ad uarias perſonas peruenerunt, & ultimo loco ad do. Hannibalem de Saſſuno, cui pro ſe, filijs, & deſcendẽtibus maſculis, & per maſculum ſimiliter conceſſa, & renouata in emphyteoſim ad meliorãdũ fuerunt cũ eiſdem pactis, & maximè ſi ceſſauerint*

per